

вѣрность въ изображение на страститѣ, съ Хюговий „Nôtre Dame de Paris“...

И тъй нататѣкъ...

Любезноститѣ взаимно се сипяхъ, вѣнцитѣ валяхъ, симпатитѣ се укрѣпяхъ отъ упойний димъ на тамяна на сладкитѣ рѣчи; домакинътъ слушаше и гълташе, въскитенъ, тая армоническа музика, запѣта при парата на ароматния му чай.

Кждѣ одинайсетъ часътъ първи станахъ да си вървѣтъ поетътъ Кушаевъ и драматургътъ Дигоноровъ.

— При сичко това, нека си кажемъ правото, — подзе Чучарговъ, когато горнитѣ двама излѣзохъ, испращани отъ домакинътъ; — нѣколкото качества, които признахме на Кушаева, немогѣтъ да загладятъ много други недостатъци въ стиховетѣ му. Азъ ги намирамъ доста тежки, даже скучни.

— Това е вѣрно, отзовахъ се повечето отъ присѣдъющитѣ.

— Главното, което липсва въ поезията му, обади се Правдовъ, то е животътътъ, душата... за това неговата поезия е мъртва поезия.

Излѣзе, че сичкитѣ сж съгласни по тая точка!

Докторъ Джанъ-Джанъ заби си желѣзната кука въ мѣсата на драматурга Дигонорова:

— Дигоноровата драма не е лишена отъ извѣстни, тъй да се каже, нѣща... Но напразно ще търсишъ тамъ драма: сухи диалози водени отъ хора на кукили... Пародия на драмата...

— Въ това отношение докторъ Джанъ-Джанъ е правъ, — подтвърдихъ сичкитѣ: — Дигоноровъ е слабъ драматургъ.